

af Laanet, alene angif den paagældende Ladning. Reglen gives aldeles bestemt og uden Undtagelse i § 175, og det kan heller ikke siges, at den træder Laangiveren for nær. Medens det ikke med Villighed kan forlanges af Laangiveren, at han skal undersøge, hvorvidt Betingelserne for Skipperens Ret til at optage Bodmerilaan ere til Stede, forsaavidt de gaa ud paa, at Skipperen skal trænge til Penge og ikke kan faa dem paa anden Maade, jfr. det Ovenangførte, stiller Sagen sig paa det her omhandlede Punkt ganske anderledes. Laangiveren har nemlig her, naar han har mindste Tvivl om, at Udgifterne alene vedkomme den paagældende Ladning, den ganske simple Udvej at forlange, at Bodmeriet skal optages ikke paa den alene men tillige paa Skib og Fragt; et saadant Forlangende vil han ikke have Banfælgelighed ved at sætte igennem overfor Skipperen, der behøver Pengene.

Det er ikke nødvendigt, at Fragten forbødmes tilligemed Skibet, naar ikke ogsaa Ladningen forbødmes; naar denne ikke forbødmes særskilt, hvilket dog i Reglen vil tyde paa, at de paagældende Udgifter ogsaa gøres i Rederiets Interesse, skal dette derimod hæfte for Laanet med sin hele Søformue, Skib og Fragt. Medens Reglen ellers er, at Fragt ikke er indbefattet under Forbødningen, naar den ikke udtrykkelig nævnes, betragtes det derfor som en selvforslaelig Sag, at hvor Ladning forbødmes i Forbindelse med Skibet, medregnes Fragten som knyttet dertil. Man gaar ud fra, at dette maa anses at have været Parternes Mening; i modsat Fald vilde jo nemlig den hele Bodmeripantfættning af Ladningen være ugyldig. At iøvrigt Skibets Tilbehør eller Skibsredskab, som det kaldes i D. L.'s 4—5—1, indbefattes under Forbødningen af Skibet, behøver ikke at siges; Lovforslagets § 268 sidste Stykke indeholder den almindelige Regel, at Søpanteret i Skib, altsaa ogsaa Bodmeripanteret, omfatter Skibets Tilbehør, med den sammesteds givne nærmere Bestemmelse af dette Begreb. Naar der tales om Forbødning af Fragten, forstås herved Bruttofragten, og der kan faa meget mindre være Spørgsmaal om, i Lighed med enkelte fremmede Soløve (franske og hollandske), at udelukke den endnu ikke fortjente Fragt, som det netop hører til det karakteristiske ved Bodmeriforholdet, at der gives Pant i Genstande, som skulle udsættes for Bodmerirejsens Søfarer og hvis Undergang medfører Bodmerifordringens Forfaldelse, helt eller delvis. Tværtimod maa den endelig fortjente Fragt — altsaa ikke den blot forubetalte Fragt, som i paa-

kommende Tilfælde igen skal tilbagebetales — være undtagen fra Forbødningen.

Forsaaavidt efter § 175 en af de der nævnte Bodmeri-Genstande eller Dele deraf kunne forbødmes for Udgifter, der ikke vedkomme dem, maa det erkendes at være retferdigt, at sammes Gjer, som har maattet finde sig i, at Bodmerikreditor har søgt Fyldestgørelse i dem, kan holde sig til de Genstande, hvilke Udgifterne vedkom, med samme Ret, som om de vare forbødmede til ham. I Lovforslagets § 281 gives der en Regel, der sigter til i Almindelighed at gøre Ret og Skel imellem Gjerne af de forskellige Panter, der maatte være indfattede under samme Søpanteret, naar Kreditor for sin Fordring har søgt Fyldestgørelse i et eller nogle af Panterne for et større Beløb, end der forholdsvis kunde falde paa dem. At en lignende Regel ogsaa, og fortrinnsvis, bør gælde, naar Gjerne af nogle Genstande i Virkeligheden har maattet dække Udgifter, der vedkom andre Genstande, som tilhøre en anden Gjer, kan næppe bestrides. Det vil iøvrigt ses, at den i denne Retning i sidste Stykke af § 175 givne Bestemmelse gør det faa meget mindre betænkeligt at give Skipperen Ret til at forbødme Skib for Ladningsudgifter og den hele Ladning for Udgifter; der kun vedkomme en Del af den, eftersom henholdsvis Rederiet og den eller de Ladningssejere, hvis Gods Udgifterne ikke vedkomme, efter denne Bestemmelse kunne søge Erstatning for, hvad de have maattet tilsvare, i det Gods, Udgifterne vedkom, og derfor have Søpanteret i dette.

I Lovforslagets § 177 paabydes det, at der, naar Bodmerilaan optages, skal udfærdiges et skriftligt Dokument, Bodmeribrevet; dette er en nødvendig Form, der maa iagttages, for at Kreditor kan gøre sin Fordring gældende som Bodmerikrav. Man nøjes altsaa ikke her med, at det vil være i Laangiverens egen Interesse at sikre sig Bevis for sin Fordring ved den skriftlige Udfærdigelse, men en saadan foreskrives af Henhyn til de Tvivl og Banfælgeligheder, som kunde opstaa, naar Kreditor uden den, ved Vidnesbyrd fra som oftest fjerne Steder, skulde kunne godtgøre Kravets Rigtighed, hvorved særligt maa erindres, at Bodmeriet har Betydning ikke blot for selve Parterne, men ogsaa for andre, der ere interesserede i de forbødmede Genstande, navnlig andre Søpanthavere. Skriftlig Udfærdigelse er da ogsaa, om den end ikke ligesom er foreskrevet, bestemt forudsat i D. L.'s 4—5—4 og 8, jfr. Fdg. 28. Decbr. 1792 og Stp. L. 19. Febr. 1861 § 53, saavel som i de andre